

KRISTÍNA MACKOVÁ

AKO HO DOSTAŤ

MARENČIN PT

ako ho dostat'

Kristína Macková

ako ho dostat'

MARENČIN PT

© Kristína Macková, 2016
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2016
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2016
Design © Marta Blehová, 2016
Jazyková úprava Alena Tichá
563. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-761-6 (brož.)
ISBN 978-80-8114-762-3 (ePDF)
ISBN 978-80-8114-763-0 (ePub)

1. kapitola

Laure zazvonil budík. Natiahla sa, pozrela, koľko je hodín, presunula budenie o desať minút a ešte chvíľu sladko spala. Môže si to dovoliť. Minulú noc bola na prezentácii nového parfumu s celou redakciou časopisu a domov sa vrátila nadránom. Dnes má prísť do práce až poobede.

Do izby jej zasvietilo príjemné jarné slnko. Bol nezvyčajne teplý marec, ľudia sa postupne zbavovali kabátov a čižiem, a aj Laura sa tešila, ako konečne prevetrá svoje obľúbené lodičky po dlhých mesiacoch plných dažďa, snehu a studeného vetra.

Pomaly vstala z postele, mala na sebe len tričko, ktoré jej nechal Stano, chalan, s ktorým

práve čosi riešila. Prešla do kuchyne, naliala si pohár vody, pritom zapla svoj notebook a čerstvo osprchovaná si natrela na hrianky maslo, otvorila plastovú nádobu so šalátom, ktorý si kúpila včera, dala si robiť kávu a sadla si k počítaču. Oblečený mala teraz len kratučký hodvábny župan.

„To nemyslia vážne!“ smiala sa, keď si prezerala fotky zo včerajšej párty. Premotivovaný fotograf, nováčik Mišo, ich musel nahodiť na Facebook hneď, keď prišiel v noci domov. Laura videla seba, ako jazykom oblizuje okraj pohára so šampanským a pod fotkou bol komentár od nejakého neznámeho chalana, ktorý znel: „Sexi.“ Laura sa usmiala. Na priazeň mužov bola zvyknutá. Pre istotu klikla na profil tomu- to neznámemu a zistila, že je to nejaký študent, s ktorým má dvoch spoločných priateľov. „Ty si sexi zajačik,“ pomyslela si a vrátila sa k fotkám z večierka. Dojedla raňajky, naliala si mlieko do kávy a odpila si. A vtom skoro vyprskla na monitor. „Čože?“ zasmiala sa v duchu. Na fotke stála šéfredaktorka na stole vo vysokých štekloch a z veľkého výstrihu jej... počkať, počkať... Naozaj je to bradavka? Laura sa pozrela na monitor zblízka a utvrdila sa v tom, čo si myslela. Nováčik Mišo pôjde za zverejnenie tejto

fotky na koberček. Každopádne, šéfredaktorka Daniela za svoj výstrih a pózu na stole dostala päťdesiatpäť lajkov, a to bolo ešte len pol desiatej ráno.

Laura ešte preklikala zvyšok pridaných fotiek, bolo ich vyše sto. Párty sa vydarila, pomyslela si, keď klikla na poslednú fotku, na ktorej celá redakcia pózuje s mladou módnou návrhárkou, ktorej parfum spôsobil, že sa všetci, ktorí niečo znamenajú, včera stretli v luxusnom hoteli a teraz doma dospávajú opicu alebo sa zobúdzajú prekvapení, s kým skončili v posteli.

Laura si stiahla šnúрку na župane, nadýchla sa a otvorila si svoju stránku, na ktorej jej blikali tri nové správy od fanúšičiek, ktoré sa dožadovali rád, ako získať konkrétneho vysneného muža alebo ako toho svojho prinútiť, aby sa podieľal na osviežení vzťahu.

Laura milovala svoju prácu. Síce vyštudovala len štyri semestre psychológie, ale jej životné skúsenosti a schopnosť napísať vtipný a dobrý text ju vyniesli na piedestál a pomohli jej dostať sa tam, kde je teraz: vo svojom vlastnom byte vo vilovej štvrti nad mestom s krásnym výhľadom. Má vlastný blog a prácu v časopise, ktorú môže robiť z domu a v redakcii sa môže

ukázať len občas. Bola už prakticky hviezdou. Niekedy si dokonca musela privstať, lebo ju pozvali do rannej šou v televízii, občas bola hostkou v rádiu a vyzeralo to, že možno o nejaký čas dostane svoj vlastný program. Ale nič nebolo zadarmo. Laura musela naozaj makať. Zvládať blog, časopis a toľko projektov – to dá naozaj zabrať. Niektoré jej kamarátky zo školy ju ohovárajú, ale ona vie, koľko úsilia stálo za tým, aby si teraz mohla dovoliť takto pred deňmi vysedať doma v župane.

Prvá správa bola od užívateľky, ktorá sa podpísala ako Eniko. „Ahoj, Laura. Mám taký problém. Strašne som sa zahľadela do chalana, ktorého stretávam občas vo fitku. Čo by si mi poradila, ako ho mám zaujať? Moje telo sa postupne rysuje, ale ešte to nie je ono. Ako začať konverzáciu?“

Laura sa usmiala. Takéto problémy poznala. Dievčatá ju podobnými zasypávali každý deň a ona im radila, za čo ju ony milovali.

„Milá Eniko,“ začala Laura a odpila si zo svojej kávy, „píšeš, že tvoje telíčko ešte nie je úplne vypracované a možno práve v tom je tvoja výhoda. Zvýrazni, čo je na tebe najsexi, niečo, čím sa vytyahneš nad ostatné baby v posilke. Čo tak prsia? Skús upnutejší top a bežiaci

pás hneď vedľa tvojho vysnívaného chalana. A potom, keď si ťa všimne, stačí sa ho spýtať, či by ti neukázal, ako sa posilňuje na zariadení, na ktorom si ešte nebola. Poradím ti malý trik – lesk na pery. S make-upom je to v posilke nanič, ale keď ho oslovíš taká spotená a tvoje pery budú vyzeráť šťavnato, myslím, že neodolá. Daj vedieť, ako to dopadlo. Tvoja Laura.“

Laura odoslala svoj príspevok a ten sa už spolu s položenou otázkou vynímal na jej krásnej stránke s tapetou ruží. Pomáhať ľuďom je poslanie, pomyslela si Laura a otvorila druhú správu. Pod tú sa podpísala Michaela.

„Ahoj, Laura. Som tvoja fanúšička a obdivovateľka. Viem, že si pomohla už mnohým ženám. Môj problém je, že sa mi zdá, že som pre svojho priateľa zovšednela, odkedy sme spolu začali bývať. Kedysi sme sa na seba vrhli aj hocikedy cez deň a teraz sa milujeme sotva niekoľkokrát za týždeň. Viem, že vzťahy sa vyvíjajú, ale poraď, ako docieľiť, aby sa ten môj aspoň nateraz nevyvíjal smerom k ochladnutiu. Chcem si užívať, nie začať sa nudiť. Budem ti veľmi vďačná! S úctou Michaela.“

Laura sa na chvíľu zamrvila na svojej stoličke, prešla dlaňou po svojom hladučkom županu a napadlo jej jednoduché riešenie. Začala

písať: „Milá Michaela, áno, máš, bohužiaľ, pravdu, vzťahy zvyknú trochu ochladnúť, keď sú už ľudia spolu veľmi dlho alebo keď zrazu začnú spolu žiť. Ale sú isté triky, ako vzťah oživiť v každej jednej fáze. Dôležité je, čo nosíš doma. Ak ťa vídava v teplákoch a vyťahanom tričku, skús ho prekvapiť ľahučkým županom alebo šatami so sukňou do A. A žiadne nohavičky. V tom je ten trik. Som si istá, že to zaberie. Držím ti palce! Tvoja Laura.“

Príspevok publikovala a tešila sa, ako krásne začala ráno. Otvorila si tretiu správu. Nebola to otázka, ale poďakovanie od Elenky, ktorej poradila pred dvoma týždňami: „Ďakujem ti, Laura, dala som na tvoju radu a toho chalanu som pozvala do kina. A ukázalo sa, že bol len plachý. Teraz už však nie je. Ešte raz dík!“ Laura zverejnila túto správu na svojej nástenke a vedela, že je čas nachystať sa, skočiť niekam na obed a ukázať sa v redakcii.

Obliekla si svoje obľúbené džínsy, košieľku, ktorej tri vrchné gombíky nechala rozopnuté, dala si dlhý sveter, nalíčila sa a upravila vlasy. Použitý riad vložila do umývačky, zbalila si notebook, obula lodičky, po ktorých jej nohy túžili už od novembra, zviezla sa dolu výťahom a vykročila k svojmu zaparkovanému autu.

2. kapitola

Cestou do reštaurácie sa Laura musela zastaviť v drogérii, kde ju prekvapila esemeska od jej kamarátky Moniky, majiteľky úspešného internetového obchodu s doplnkami. „Ahoj, zlatko, neskočíme na obed?“ Laura sa zarazila. Monika mala byť predsa v Prahe, na služobke so svojím novým priateľom. „Jasné, moja, v našej obľúbenej reštike o pol dvanástej,“ odpísala jej. Zaplatila za rúž a maskaru a rozhodla sa, že auto nechá zaparkované v tej malej uličke za rohom a do reštaurácie do centra sa prejde.

Tešila sa z každého kroku v červených lodičkách. Bola vyššia, pripadala si štíhlejšia a jej boky sa ladne pohupovali. Usmiala sa na svoj odraz vo výkladnej skrini obchodu. Pomyslela si na seba pred tromi-štyrmi rokmi, keď nevedela na vysokých ihličkách ešte ani len stáť, nieto ešte nosiť ich po meste ako bežnú obuv. Zasmiala sa pri predstave samej seba, ako beží mestom v krátkej sukni, v legínach a teniskách na šnurovanie a pokrútila hlavou. To už nie je ona. Čím však bola bližšie k reštaurácii, tým

viac ju trápilo, čo sa mohlo stať Monike, keď sa jej tak náhle ozvala.

Prešla cez cestu, s menšími ťažkosťami prebaletila po mačacích hlavách v Starom Meste a zamierila na dohodnuté miesto. Terasa reštaurácie ešte nebola otvorená – predsa len, bolo ešte dosť chladno, slnko bolo klamlivé. Čašník ju hneď spoznal, vyšiel jej v ústrety a priviedol ju k najlepšiemu stolu s výhľadom na pešiu zónu.

„Prinesiem vám jedálny lístok?“ spýtal sa s úsmevom.

„Na niekoho čakám, ďakujem. Až potom si objednáme jedlo. Zatiaľ by som si dala čerstvú zeleninovú šťavu. Ďakujem ešte raz.“

Čašník sa usmial, o malú chvíľu už stál pred Laurou na stole drink zelenej farby plný zdravia. Bolo ešte len štvrt' na dvanásť, mala teda pätnásť minút do príchodu Moniky. Odpila si zo smoothie, pozerala na ulicu a sledovala, ako sa ľudia náhlia mestom. Nato vzala do rúk mobil, že si ešte pozrie online novinky, a keď klikla na rubriku *Domáci showbiznis*, musela sa smiať. Prvý a najčítanejší článok bol „Hviezdy a hviezdčky sa predviedli na krste nového parfumu, šéfredaktorka ukázala viac, ako chcela“. Klikla na nadpis a zobrazil sa jej článok plný fotografií z večierka, nechýbala ani jej fotka

s pohárom šampanského, pod ktorou bolo napísané: „Na párty nemohla chýbať ani okúzľujúca liečiteľka zlomených srdc Laura Malová, ktorá to s kamarátkami pekne roztočila.“

Na ďalšej fotke bola šéfredaktorka aj so svojou bradavkou, popis znel: „Hups, niečo vykuklo. Známa šéfredaktorka ženského magazínu ukázala o čosi viac“. Laura si pomyslela, že Daniela to možno takto chcela. Články takéhoto typu sú pre časopis dobrou reklamou, chvíľu sa o tom bude diskutovať a o týždeň si nikto ani nespomenie, že Danielu zradili jej tesné šaty.

Do reštaurácie vošla Monika. Na tvári mala trochu utrápený výraz, no jej mejkap, jej dokonalý styling a rázna chôdza sebavedomej ženy ju maskovali.

„Ahoj, moja,“ vrhla sa Monika na Lauru a vybozkávala ju. Boli najlepšie priateľky. „Videla som ťa na tých fotkách v online správach, bola si očarujúca!“ povedala, keď si sadala oproti nej.

„Ďakujem,“ povedala Laura, „ale čo ty? Čo sa stalo? Nemala si byť s Igorom v Prahe? Služobka, wellness, sushi, hotel?“

Monika sa zhlboka nadýchla. „Počúvaj,“ začala, „normálne sme sedeli v aute, ja a on, šli

sme odo mňa, odbočili sme na výjazd z mesta a zazvonil mu mobil. Počula som, že je to nejaká žena. On len pritakával: „Áno, áno, vezmem, vezmem a až potom pôjdem.“ Keď zložil, spýtala som sa ho: „To volala tvoja matka?“ a on na to, predstav si, úplne obyčajným tónom povedal: „Nie, moja žena. Mám vziať malého zo školy a zaviesť ho k babke. Ona sa zdržala v práci.“

„Čože?“ vybuchla Laura. „On má ženu?“

„A dieťa!“ skríkla Monika a rozhodila rukami. „A povedal mi to len tak. Mám manželku. Bodka. Mám syna. Bodka. Chodí do školy. Bodka. Samozrejme, že sme to otočili a kázala som mu, aby ma hodil domov. Keď som zatvárala dvere na aute, povedala som mu, nech mi už nikdy nevolá. Do Prahy šiel sám a ešte teraz mi každú chvíľu zapípa mobil, ako mi vypisuje, že on mi to chcel všetko povedať, ale nikdy na to nebol vhodný čas. Laura, bola som s ním štyri mesiace, spávali sme spolu štyri mesiace, a on mi zabudol povedať, že má rodinu? Aha, pozri, čo mi napísal teraz.“ Monika vytiahla mobil, rozsvietila displej a čítala nahlas: „Chýbaš mi tu, kráska, bez teba to celé nemá význam.“

„No to hádam nie,“ pokrútila Laura hlavou.

„Chlapi sú fakt idioti. Ale evidentne sa namotal a chýbaš mu. Ale prestrelil. Poriadne prestrelil. Čo spravíš?“

Monika zasa rozhodila rukami: „Ja neviem! Ja vôbec neviem. Kázala som mu, aby mi nevolal. Laura, ja som si myslela, že je to konečne ten pravý. Úplne dokonalý chlap, ktorého by som si mohla vziať. Ale luskneš prstom a nie, lebo on už ženatý je. A má syna, ktorý chodí do školy. To už musí mať minimálne sedem rokov.“

„A to si nezistila alebo aspoň si netušila, že niečo také tam je?“

„Vôbec, Laura, vôbec. Chodila som za ním do práce, ukazovali sme sa spolu v meste, v reštauráciách a v baroch. Je pravda, že sme vždy spolu spávali buď u mňa, alebo v takom jeho malom byte. To mi bolo trochu zvláštne, že chlap s takou prácou by mal taký malý byt. Ale ako sa zdá, niekde tam inde má väčší byt, kde si užíva svoj rodinný život s manželkou a synom. Toto je byt len pre milenky. Asi...“

„Je mi to ľúto, Monči,“ povedala Laura. „A jeho by som vyfackala, že s tebou takto vypiekol. Podľa toho, ako ti vypisuje, sa zdá, že je zúfalý. Človek sa ožení, má deti, je nespokojný

a zrazu stretne niekoho ako si ty a nevie, ako to má riešiť. Myslíš, že ťa miluje?“

„Vravel mi to často, ja už som si predstavovala svadobné zvony,“ povedala zmätene Monika. „Ale to som asi počula tie, ktoré zvonili jemu a jeho žene pred tými siedmimi rokmi!“

„Ach, zlatíčko, strašne ma to mrzí. Už vieš, čo budeš robiť?“

„Neviem, vôbec neviem. Asi počkám. Nechcem ho teraz ani vidieť. Ale už teraz mi chýba.“

„Áno, to je dobrý nápad, treba počkať,“ povedala Laura. „Zistíš, či ho naozaj miluješ alebo ti len chýba sex s ním. Asi sa do toho nechceš len tak vrhnúť a rozbiť mu rodinu, však? Ešte je otázne, či by to on tak chcel. Skutočne, počkaj.“

Monika sa naoko upokojila, prišiel čašník a objednali si obed.

„A čo ten tvoj? Stano. Ako sa má? Ste spolu alebo ako to je?“

Laura sa tajomne usmiala. „Nuž,“ začala a odpila si z drinku. „Aj sme spolu, aj nie sme. Nič sa nezmenilo. Sex je úžasný, ale háčik je v tom, že skoro nikdy to nie je u mňa alebo uňho doma. Vždy to musí byť na nejakom zvláštnom mieste, lebo to ho neskutočne berie. Napríklad sme to minule robili tu, na toaletách. V piatok večer,

minulý týždeň.“ Posledné dve vety už Laura šepkala a Monika len vypúlila oči.

„A aké to je? Takto hocikde v meste?“

„Je to báječné, vždy je to skvelé, nečakané. Ale neviem, dokedy to takto vydržíme. Je nám spolu dobre takto, ako to je. Ja sa teraz nechcem viazať, ale neviem, či som sa až príliš neodviazala. Je to blázonec. Ale neviem, či je to vzťah...“

„Takže si spokojná?“ spýtala sa Monika.

„Som, prekvapivo. Ale skôr či neskôr sa s ním budem musieť rozísť. Nie je to chlap, ktorého by žena chcela predstaviť známym alebo rodičom. Rozumieš mi. Ani včera na tej párty nebol. Nemohla som riskovať nejaký škandál.“

„Chápem,“ prikývla Monika a naklonila sa ponad stôl a zašepkala: „A kde všade ste to takto ešte robili?“

Laura sa usmiala a začala na prstoch vypočítavať rôzne miesta, až sa obe s Monikou rehotali.

„Ty si blázon, Laurika,“ povedala nakoniec Monika, keď si dávali po obede kávičku. „Tvoj život je naozaj vzrušujúci. Ty sa asi nikdy nenudíš, však?“

A Laura pokrútila hlavou. „To teda nie,“ povedala.